

Τιμή στον άγνωστο και γενναίο 19χρονο της Κύπρου (Άννα Καλογήρου-Παύλου, Δασκάλα-συγγραφέας)

/ [Πεμπτουσία](#)

Όταν ζήσεις έναν πόλεμο, νομίζεις πως έζησες τα πάντα. Ή τουλάχιστον άκουσες για τα πάντα. Τα φρικτά και φρικαλέα. Μάλιστα, σαν είναι ένας προδομένος πόλεμος, όπως η Τούρκικη εισβολή στην Κύπρο το 1974, όλες αυτές οι φρικαλεότητες λειτουργούν σαν ταφόπετρες ψυχής και ξεχνούμε -δυστυχώς- τους ηρωισμούς. Όσα είδες αποτελούν το θεμέλιο, όσα άκουσες είναι το κτίσμα. Το δημιούργημα; Ένας θεόρατος πύργος, όπου κρύβεις μέσα του ερμητικά κλεισμένα τον πόνο, το δάκρυ, την απελπισία, το χαμό, την οργή, την... υποταγή. Κι οι ηρωισμοί των παιδιών μας; Που έτρεξαν να υπερασπίσουν την Πατρίδα με τα δίκαννα κυνηγετικά, ή με τα όπλα που θα... τους έδιναν οι ανώτεροι, όταν και εφόσον θα τους συναντούσαν; Που ήξεραν τι τους περίμενε κι όμως φύγανε με το χαμόγελο στα χείλη; Τους κλαίμε που 'χασαν τα νειάτα τους, δεν τους τιμούμε όμως.

Ο τύμβος της Μακεδονίτισσας, όπου είναι θαμμένα τόσα παιδιά, κάθε χρόνο, στις 20 του Ιούλη, μέρα της εισβολής, είναι άδειος από τους Κύπριους Έλληνες. Εκεί, μόνο οι αρχές του νησιού, καθηκόντως. Και οι Ελλαδίτες αδελφοί. Εμείς ξεχάσαμε αυτό το χρέος τιμής.

Σήμερα, εγώ θέλω να τιμήσω με το λόγο μου ένα άγνωστο αγόρι, 19 χρόνων. Άγνωστο ίσαμε χτες. Γιατί, σήμερα, έγινε γνωστό από την ομολογία ενός Τούρκου στρατιώτη της εισβολής. Γνωστό, έστω και χωρίς όνομα.

Ήταν ένα παιδί δεκαεννιά μόλις Μαΐων. Μόλις είχε τελειώσει το σχολείο και τώρα ήταν στο στρατό. Έμαθε πολλά πράγματα, ίσως νόμιζε πως τα 'μαθε όλα. Ένα πράγμα δεν το διδάσκεται ο άνθρωπος. Δεν έχει κανόνες και πρέπει. Κι αυτό είναι, η υπέρτατη στιγμή του θανάτου, του δικού του θανάτου. Η δική του προσωπική στιγμή, τελευταία και άγνωστη. Μάλιστα, σαν είναι γραμμένη σ' ένα καυτό βόλι. Κείνη τη στιγμή μόνο ο Θεός τον βλέπει και ο εχθρός. Αν με ρωτούσε κάποιος "τι νομίζεις πως κάνει ένα δεκαεννιάχρονο παιδί μπροστά στην κάννη του όπλου που 'ναι κολλημένο στο κεφάλι του", θα 'λεγα: "Τρέμει, βουλιάζει, χάνεται, εκλιπαρεί, ξεφωνίζει ή τρελαίνεται». Τι άλλο να φανταστώ, να υποθέσω για ένα δεκαεννιάχρονο παιδί, που μέχρι χτες ήταν ντυμένο σε όνειρα χρυσαφιά και αέρινα; Τι άλλο;

Κι όμως! Αν ο Θεός δε μιλάει γι' αυτά που βλέπει, έστειλε τη Συνείδηση στη γη, να

μιλάει για Λόγου Του. Και τώρα μίλησε μια συνείδηση του εχθρού, του τρίτου της στιγμής εκείνης. Του Εκτελεστή.

Ο Αττίλα Ολγκάτς, 35 χρόνια μετά βγαίνει και ομολογεί.

Τον σκότωσα.

Με το περίστροφο στο κεφάλι.

Ήταν δεμένος.

Ήταν αιχμάλωτος.

Ήταν 19 χρονών.

Με έφτυσε!

Σχόλιο δημοσιογράφου: “Ένα δεκαεννιάχρονο παλικάρι έφτυσε το θάνατο». Όχι, φίλε δημοσιογράφε, δεν έφτυσε το θάνατο, τον εκτελεστή του έφτυσε. Το θάνατο τον είχε φτύσει απ’ τη στιγμή που φορτώθηκε το σαραβαλιασμένο όπλο και πορεύτηκε στα μονοπάτια της προδοσίας, χωρίς αρχηγούς, χωρίς σχέδια, χωρίς οργάνωση, χωρίς Άμυνα. Τώρα φτύνει τον Τούρκο εκτελεστή του.

Αν διάβαζα κάπου αυτό το αίνιγμα:

Δεν έχει χρώμα

δεν έχει φυλή

δεν έχει εχθρό

δεν έχει φίλο

δεν ξεχωρίζει νικητή

ή νικημένο

δεν ταυτίζεται με τίποτε

δεν επηρεάζεται από τίποτε

κι όμως είναι παντού,

ίσως σκεφτόμουν την ΑΓΑΠΗ.

Όμως τώρα, πιστεύω πως είναι η Συνείδηση. Λειτουργεί αναδρομικά και δυνατά

τόσο, που ακόμα και μέσα σε έναν κοχλάζοντα περίγυρο, μπορείς να ομολογήσεις τα πάντα, ζητώντας εξιλέωση. Από ποιόν; Μόνο από τον εαυτό σου.

Όλες εσείς οι μανάδες των δεκαεννιάχρονων παιδιών που δεν γύρισαν, να τιμάτε τη μνήμη τους. Μπορεί να 'ταν ο δικός σας γιος, που μπροστά στο θάνατο εκδικήθηκε τον εχθρό με ένα φτύσιμο. Δεν είναι τίποτε μπροστά στο θάνατο; Μην το λέτε αυτό. Αν δεν ήταν τίποτα, δεν θα βασάνιζε 35 χρόνια τον Τούρκο Εκτελεστή.

“Δεν ήθελα να το κάνω! Με διέταξε επιτακτικά ο διοικητής μας”.

Άλλη μια τραγική πτυχή του όλου δράματος.

Μακάρι ο Τούρκος εκτελεστής, Αττίλα Ολγκάτς, να βρει ηρεμία ψυχής μετά τη γενναία ομολογία του.

(Η Άννα Καλογήρου-Παύλου κατάγεται από την τουρκοκρατούμενη Λάπηθο της Κύπρου. Είναι δασκάλα. Γράφει για παιδιά και για μεγάλους)

Πηγή: Δημοσιογραφικό Βήμα, Απρίλιος - Ιούνιος 2012